

Věrná

STRÁŽ

Týdeník

1512-1
Sazceček Václav
Lukavec 40
p. Lovosice

chů z Volyně

Ročník VI. — Číslo 39

V žateci dne 19. října 1951

Cena 3 Kčs

Odpověď soudruha J. V. Stalina dopisovateli Pravdy o atomové zbraně

V listě „Pravda“ je otištěna tato odpověď soudruha J. V. Stalina dopisovateli „Pravdy“ o atomové zbraně:

Otázka: „Co soudíte o povyku, který v těchto dnech spustil zahraniční tisk v souvislosti se zkouškou atomové bomby v Sovětském svazu?“

Odpověď: „Skutečně, nedávno byla u nás provedena zkouška jednoho z druhů atomové bomby. Zkoušky atomových bomb různých kalibrů se budou provádět i v budoucnu podle plánu obrany naší země před útokem anglo-amerického agresivního bloku.“

Otázka: „V souvislosti se zkouškou atomové bomby volají různí činitelé USA na poplach a křičí o ohrožení bezpečnosti USA. Jsou nějaké důvody k takovému poplachu?“

Odpověď: „K takovému poplachu není žádných důvodů. Činitelé USA nemohou nevědět, že Sovětský svaz je nejen proti použití atomové zbraně, ale i pro její zákaz, pro zastavení její výroby. Jak známo, požadoval Sovětský svaz několikrát zákaz atomové zbraně, ale po každé se setkal s odmítnutím mocností Atlantického bloku. To znamená, že v případě útoku USA na naši zemi budou vládnoucí kruhy USA používat atomové bomby. Právě tato okolnost donutila Sovětský svaz, aby měl atomovou zbraň a mohl přivítat agresory v plné zbroji.“

Agresori ovšem chtějí, aby Sovětský svaz byl v případě jejich útoku na něj bezbranný. Avšak Sovětský svaz s tím nesouhlasí a soudí, že agresora je nutno přivítat v plné zbroji.

Jestliže tedy USA nemíní napadnout Sovětský svaz, je nutno považovat poplach činitelů USA za bezpředmětný a falešný, neboť Sovětský svaz nepomýšlí na to, aby někdy přepadl USA nebo kteroukoli jinou zemi.

Činitelé USA jsou nespokojeni s tím, že tajemství atomové zbraně znají nejen USA, ale i jiné země a především Sovětský svaz. Chtěli

by, aby USA byly monopolisty ve výrobě atomové bomby, aby USA měly neomezenou možnost zastrašovat a vydírat jiné země. Avšak z jakého důvodu vlastně tak soudí, jakým právem? Cožpak zájmy zachování míru vyžadují podobný monopol? Nebude správnější říci, že je tomu právě naopak, že právě zájmy zachování míru vyžadují především likvidaci takového monopolu a pak i bezpodmínečný zákaz atomové zbraně? Myslím, že stoupenci atomové bomby mohou přistoupit na zákaz atomové zbraně jedině v případě, jestliže uvidí, že již nejsou monopolisty.“

Otázka: „Co soudíte o mezinárodní kontrole v oblasti atomové zbraně?“

Odpověď: „Sovětský svaz je pro zákaz atomové zbraně a pro zastavení výroby atomové zbraně. Sovětský svaz je pro zřízení mezinárodní kontroly nad tím, aby rozhodnutí o zákazu atomové zbraně, o zastavení výroby atomové zbraně a o použití již vyrobených atomových bomb výlučně k civilním účelům bylo plněno se vši přesností a svědomitostí. Sovětský svaz je právě pro takovou mezinárodní kontrolu.“

Američti činitelé také mluví o „kontrolě“, ale jejich „kontrola“ vychází nikoli ze zastavení výroby atomové zbraně, nýbrž z pokračování v této výrobě, a to v množství, odpovídajícím množství surovin, které mají k dispozici ty či ony země. Americká „kontrola“ vychází tedy nikoli ze zákazu atomové zbraně, nýbrž z její legalisace a uzákonění. Tím se uzákonuje právo podněcovatelů války vyhlazovat atomovou zbraní desetitisíce a statisíce pokojných obyvatel. Není těžké pochopit, že to není kontrola, nýbrž výsměch kontrole, klamání mírumilovných tužeb národů. Je pochopitelné, že taková „kontrola“ nemůže uspokojit mírumilovné národy, které požadují zákaz atomové zbraně a zastavení její výroby.“

Úmluva podněcovatelů války

Dne 20. září bylo ukončeno v Ottawě poslední zasedání rady severoatlantického paktu. Američtí diplomaté přibyli do Ottawy s jediným cílem — donutit členské země atlantického bloku, aby přijaly usnesení, na kterých se dohodli ministři zahraničních věcí USA, Anglie a Francie ve Washingtoně.

Obsah těchto usnesení je již všeobecně dobře znám ze zpráv světového tisku. Ve středu amerických vojenských příprav v Evropě stojí nyní otázka, urychlení tempa militarisace Německa.

Pod americkým tlakem vláda anglická a francouzská znovu kapitulovaly a znovu zradily národní zájmy svých zemí. Na washingtonských poradách přijaly bez námitek americký plán na urychlenou obnovu německého militarismu. „Wall-Street Journal“ v této souvislosti napsal, že západnímu Německu se nejen povoluje mít vojsko, nýbrž se přímo na něm žádá, aby vytvořilo armádu. Veškerá omezení v této věci budou v rukou západních imperialistů. Avšak bylo by ilusí si myslet, že tato omezení budou ve skutečnosti opravdovými omezeními.

Tento list dále uvedl, že západní mocnosti potřebují Němce, protože jsou jedni z nejlepších vojáků na světě. Americké vládní kruhy věděly již předem, že vasalové schválí jejich rozhodnutí a neuznaly proto za nutné, aby jim byla předložena washingtonská usnesení o Německu k projednání. Na poradách v Ottawě se Acheson, Morrison a Schuman omezili jen na krátké informace. Podle listu „New York Times“ zahraniční ministři tří velmocí informovali účastníky porad o svém jednání ve Washingtoně. Tyto informace byly nutné proto, aby byly odstraněny různé pochyby malých států.

Avšak uklidnit znervosnělé partnery v severoatlantickém paktu nebylo pro americkou diplomacii příliš snadným úkolem. Nespokojenost evropských partnerů USA s americkým diktátem se zvláště výrazně pro-

jevila při projednávání rady ostatních otázek. Zástupci malých zemí, z nichž zvláště Norska a Dánska, přijali zřejmě velmi zneklidněně požadavek, aby počet účastníků atlantického bloku byl rozšířen o Turecko a Řecko. Tento požadavek předložila americká delegace takřka ultimativní formou.

Za této situace americká diplomacie uvedla v chod všech svých vyzkoušené prostředky vyděračství a nátlaku na závislé země atlantického bloku. Již na začátku zasedání rady atlantického svazu pronesl Acheson řeč, v níž se snažil účastníky paktu všemožně zastrašit. Monopolistický americký tisk přitom prováděl otevřený nátlak na účastníky konference. List „New York Times“ mimo jiné napsal: „Rozhodující slovo mají USA. Americký hlas rozhodne o otázce vstupu Řecka a Turecka do svazu, i když by většina zemí takové řešení neschvalovala.“

Současné bylo v zákulisí prováděno „zpracování“ jednotlivých delegátů. Tak na př. Acheson měl řadu separátních porad s ministry zahraničních věcí ze zemí Beneluxu, Norska a Dánska. Nátlak a vyděračství americké diplomacie se neminuly účinkem. Vlády malých evropských zemí vyslovily souhlas s přičleněním Turecka a Řecka k agresivnímu severoatlantickému bloku a pomohly tak americkým imperialistům o krok dále na cestě příprav k nové válce.

Americký požadavek, aby program zbrojení měl ve všech zemích přednost i za cenu snížení životní úrovně obyvatelstva, narazil na tuhý odpor všech členů severoatlantického svazu. Příčina nespokojenosti s americkým diktátem tkví ve strachu o osud svých vlád a v důsledcích, které bude mít pro jednotlivé země zesílená militarisace hospodářského života.

Západoevropští partneři USA v severoatlantickém bloku, jak poznamenává list „New York Times“, jsou krajně zneklidnění nynější úrovní cen, vysoký-

mi cenami surovin, inflací a rovněž sociálními a politickými důsledky uskutečňovaného programu remilitarisace.

Pokud jde o nynější politické a hospodářské poměry v zemích západní Evropy, list „New York Herald Tribune“ vyslovuje názor, že „na hospodářském obzoru zemí západní Evropy se rýsuje těžká finanční krize, která snadno může vyrůst ve všeobecnou politickou krizi, která by zmařila veškeré úsilí generála Eisenhowera a která by rozvrátila dokonce i západní jednotu.“

Nespokojenost lidových mas, úpíci pod břemenem militarisace velmi silně znepokojuje západoevropské ministry. Holandský ministr zahraničních věcí Stikker přímo prohlásil, že „další snížení životní úrovně evropských národů ohrožuje naši vnitřní frontu“. Američtí satelité v této souvislosti se dožadovají další americké podpory, avšak jejich žádost byla Washingtonem odmítnuta.

Aby se našlo východisko z této slepé uličky, účastníci ottawských porad rozhodli vytvořit zvláštní výbor, který by hledal nové finanční prostředky na uskutečnění programu remilitarisace.

Je na snadě, že pokračování v závodění ve zbrojení nevyhnutelně povede k tomu, že pracující budou nuceni ještě více platit na přípravu nové světové války. Pokud jde o poměr prostých lidí v celém světě k ottawským usnesením, byl dostatečně patrný i sámým ministrům zemí severoatlantického svazu. Před jejich očima totiž stovky kanadských vlastenců každého dne pochodovaly kolem budovy parlamentu v Ottawě, v němž se konaly porady podněcovatelů války. Přitom nesly velmi výmluvná hesla, jako „Severoatlantický svaz znamená válku“, „Národy si přejí mír“, „Žádáme pakt míru mezi pěti velmocemi a nikoliv vojenské paktů“. Tato hesla jasně vyjadřují náladu všech obránců míru. Podle čas. „Pravda“

K pátému výročí rozsudku norimberského soudu

Před pěti roky, dne 1. října 1946, mezinárodní vojenský soud v Norimberku vynesl rozsudek proti hlavním německým válečným zločincům — Göringovi, Ribbentropovi a jiným. Světové veřejné mínění přijalo odsouzení hitlerovských válečných zločinců jako spravedlivý trest. Zcela jiný ohlas měl tento rozsudek u americké reakce, která se vůbec chovala nepřátelsky k celému norimberskému procesu. Bývalý hitlerovský ministr zahraničních věcí Ribbentrop drze prohlásil, že za několik let právníci celého světa budou tento proces odsuzovat. Právníci ve službách reakce se postarali o to, aby Ribbentropova předpověď se splnila co nejdříve.

Americkým senátorem Taffem rozsudek nad Göringem, Ribbentropem a ostatními válečnými zločinci přímo otřásl. V záchvatu upřímnosti prohlásil: „USA budou ještě dlouho litovat, že byl vyneslen a proveden norimberský rozsudek“. Velká část reakčních časopisů v USA i v Anglii byla ve velkých rozpacích nad tím, že jejich vlády vůbec souhlasily, aby byl tento proces zahájen vzhledem k tomu, že myšlenka tohoto procesu byla v úplném rozporu s poválečnou politikou anglo-amerických vládních kruhů. Jeden z anglo-amerických obránců fašismu, Montgomery Belgion, napsal o soudu nad hitlerovskými předáky celou knihu, v níž stále zdůrazňuje, že norimberský proces byl škodlivou a nepochopitelnou myšlenkou.

Myšlenka uspořádání mezinárodního procesu s hlavními německými válečnými zločinci nebyla od samého počátku americkým vládním kruhům příjemná. Obávaly se, že se může dostat na světlo mnoho věcí, které by měly být utajeny. Proces mohl na příklad odhalit zločinnou úlohu, kterou měly vládní kruhy USA, Anglie i Francie v podporování hitlerismu. Avšak v paměti národů byly ještě příliš pevně vtisknuty obrazy nestvůrných zvěrstev,

kterých se dopustili hitlerovci. Proto americko-angličtí reakcionáři nemohli se v roce 1945 přímo postavit proti uspořádání procesu a proti potrestání hlavních válečných zločinců.

Americkou reakci nejvíce zneklidňovala myšlenka, že musí souhlasit s tím, aby fašistická agrese byla prohlášena za mezinárodní zločin. Sotva pronesli němečtí advokáti své obhajovací řeči, s druhé strany oceánu se již ozvaly hlasy ostře protestující proti tomu, že agresivní válka byla označena za mezinárodní zločin. Nebylo přece možno označit za zločin to, co američtí imperialisté páchali po dlouhá desetiletí a k čemu se znovu chystali po druhé světové válce!

Ve snaze odsoudit agresivní válku a považovat ji za mezinárodní zločin američtí reakcionáři viděli porušování základních principů imperialistické politiky. Již v prvních dnech norimberského soudu americký časopis „Nation“ prohlásil, že norimberský proces podkopává základy „našeho sociálního života“.

Není proto divu, že po vynešení rozsudku imperialistický americký tisk spustil takový povyk. Časopis „Fortune“ napsal článek s příznačným nadpisem „Norimberská motanice“, v němž se mimo jiné pravilo: Včera stáli před soudem hlavní němečtí váleční zločinci. Dnes však stojí sám soud před soudem veřejného mínění.

Přesto však z iniciativy Sovětského svazu a pod tlakem světového veřejného mínění Organizace Spojených národů dne 11. prosince 1946 potvrdila zásady mezinárodního práva, stanovené statutem norimberského soudního dvora a uplatněné v jeho rozsudcích. Světová veřejnost se úplně solidarizovala s názorem zástupce SSSR v mezinárodním vojenském soudu, když protestoval proti nezákonému ospravedlnění Schachta, Pappena a Fritsche a proti příliš mírnému potrestání Hessově, jakož i proti

tomu, že nebyly uznány za zločinecké organizace hitlerovská vláda a německý generální štáb.

Američtí diplomaté, kteří roku 1946 byli nuceni hlasovat v OSN za přijetí norimberských zásad, v celé další činnosti pomocí satelitů v komisi mezinárodního práva učinili vše možné, aby zmařili provádění přijatých usnesení. Američtí imperialisté, kteří cynicky popírali oprávněnost stanov OSN a zásad norimberského soudního dvora, se postupem doby dopustili sami řady agresivních činů.

Imperialisté USA usilují o získání světové vlády, po které tak žíznil Hitler. Hitlerovský „superdiplomat“ Ribbentrop ve svých posledních slovech, která pronesl na norimberském procesu, uvedl, že americké a anglické vládní kruhy jdou ve šlépějích německého fašismu a že prakticky stojí před tímž problémem jako Německo.

Anglický veřejný žalobce Shawcross, jeden z labouristických předáků, ve své řeči, kterou pronesl při zahajování norimberského procesu, zdůraznil, že tento proces je autoritativním a nestranným letopisem, ke kterému se budoucí dějepisci budou moci obracet, až budou hledat pravdu a budoucí politikové, až budou se ohlížet po výstraze. Avšak to byla pouhá slova. Skutky americko-anglických imperialistů ukazují, že se ničemu nenaučili. Šestý článek statutu Mezinárodního soudního dvora praví, že „plánování přípravy a rozpoutávání nebo vedení agresivní války“ jsou válečnými zločiny. Sjednáním severoatlantického paktu americký imperialismus nejen že přistoupil k plánování agresivní války, nýbrž i k přímé její přípravě. Přepadení Korejské lid. demokratické republiky Spojenými státy je rovněž činem zločinné agrese. Liší se od toho, co bylo souzeno v Norimberku? Vůbec ničím.

Američtí agresori spáchali a páchají tytéž zločiny, pro které

byli odsouzeni Goering, Ribbentrop, Keitel a Jodl. Je jistě příznačné, že předseda komise pro kodifikaci mezinárodního práva při OSN Hudson prohlásil, že americké a anglické vojenské kruhy vyslovily obavy, pokud jde o oprávněnost šestého článku statutu norimberského soudního tribunálu. Tyto vo-

jenské kruhy, jak se zdá, se obávají, že by případně mohly být obžalovány z toho, že vedou agresivní válku.

Dějiny odsoudily agresí jako mezinárodní zločin. Soud národů svým rozsudkem, který vynesl před pěti roky, postavil na pranýř hitlerovskou agresí. Obrovský význam norimberské-

ho rozsudku spočívá nejen v tom, že potrestal nejtěžší provinění válečných zločinců proti světu. Je současně děsivou výstrahou pro všechny podněcovatele války, kteří by chtěli znovu vrhnout svět do nového krveprolití.

Podle čas. „Literaturnaja gazeta“

Kdybys v Americe onemocněl ...

Ve Spojených státech amerických, v nejbohatší kapitalistické zemi, je na 18 milionů plně a částečně nezaměstnaných. Běda pracujícímu, který onemocní! Zaměstnavatel, kapitalista, okamžitě na něm ztrácí zájem. Vždyť tu jsou miliony nezaměstnaných, ochotných přijmout jakoukoli práci! Proč se tedy starat o dělníka, který onemocněním ztrácí schopnost pracovat? Proto také američtí pracující o něčem, co by se podobalo našemu národnímu pojištění, mohou zatím jen snít.

Američtí „ideologové“ dolarového imperialismu vypracovali dokonce teorii „škodlivosti“ lékařské péče o pracující. Podle této „teorie“ je lékařská péče zločinem, protože svět je prý „přelidněn“ a čím více lidí umře, tím lépe. A americká praxe plně odpovídá této lidožroutské „teorii“, kterou vypracovali američtí „vědci“ v čele s advokátem vyvražďování celých národů Vogtem.

E. E. Kisch ve své knize „Americký ráj“ popisuje, jak je „postaráno“ o nemocné ve Fordově automobilce v River Rouge, USA. Fordova teorie je: chceš-li ležet v mé nemocnici, musíš do posledního okamžiku pracovat. A tak ve Fordově nemocnici těžce nemocní dělníci pracují i na nemocničním lůžku, když na příklad při pracovním úrazu ztratili pravou ruku, musí v posteli pokračovat v práci levou rukou. „Ten, kdo už není v takovém stavu, aby pracoval dále“ — píše Kisch — „nedostává ani mzdu, ani nemocenskou“.

Drtivá většina amerických pracujících nemá však ani tu možnost dát se vykořisťovat od zbrojařských miliardářů i v nemocnici — neboť do nemocnice se vůbec nedostanou.

Ne snad proto, že by američtí pracující byli výjimečně zdraví. Naopak. K tomu přispívá „americký

způsob života“: chronická podvýživa, špatné životní podmínky pro pracující a zvláště pro nezaměstnané.

V knize německého národohospodáře Kuczynského „Dějiny pracovních podmínek v USA“ je uváděn oficiální popis zapadlých čtvrtí amerických měst, kde „stojí zpuslé americké činžáky s temnými, odpornými a nevětranými místnostmi, kam slunce nikdy nemůže vyslat své paprsky“.

Místnosti jsou do nemožnosti přeplněny muži, ženami i dětmi. Zde se rodí, zde žijí a zde umírají se svými polohladovými a polonahými dětmi, které jsou každodenní obětí smrti tyfem, spálou a chole-rou ...

A pro velkou část Američanů jsou mrakodrapy jen kulisou jejich živoření: velká část z nich žije právě v takovýchto brlozích, které přímo rodí infekce. Vždyť odborová organizace CIO, jejíž vedení slouží vykořisťovatelům amerického lidu, sama přiznává, že více než třetina amerického obyvatelstva, t. j. přes 40 milionů lidí žije v brlozích.

A co když americký občan onemocní?

Je známo, že vládci USA považují všechno za „business“, za „obchod“. Co nevynáší peníze, to je nezájímá. Zajímá je válka, neboť válečné utrpení národů se objevuje na jejich kontech na straně, nadepsané „zisky“. A o nemocné se vládci USA zajímají také jen potud, když jim to něco vynáší.

Lékařská péče, která je v USA v soukromých rukou, je širokým masám pracujících pro drahotu vůbec nepřístupná.

Tak cena měsíčního pobytu v nemocnici se pohybuje mezi 1 až 3 tisíci dolarů, což se rovná výdělku dělníka za jeden až tři roky.

I darování krve je v USA „businessem“. Firmy, které vyděláva-

jí na utrpení nemocných, stanovily cenu transfuze krve na 25 dolarů.

Tak v USA statistika o nemocích prozrazuje příčiny toho, proč i podle těchto statistik USA zaujímají jedno z prvních míst na světě co do míry úmrtnosti a onemocnění.

Jen pro nedostatek odpovídajícího lékařského ošetření umírá v USA každoročně 325.000 lidí, při čemž u černochů je úmrtnost ještě o 71 procent vyšší než u „bílých“ Američanů.

Vždyť 40 procent rayonů v USA nemá vůbec žádné nemocnice. Počet lékařů se za posledních 20 let snížil o 8 tisíc. Tak tedy vypadá v zemi vychvalované „civilisace“ péče o nemocné.

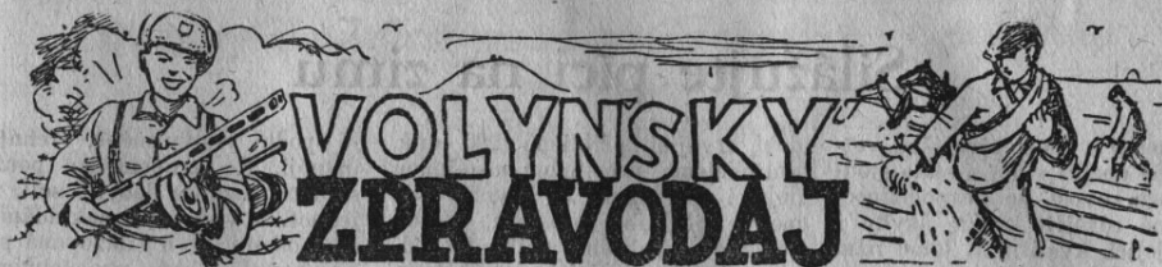
A podle oficiální americké statistiky je v USA 25 milionů chronicky nemocných lidí; nervovými a duševními chorobami trpí 8 milionů Američanů a 80 procent Američanů těch ročníků, které byly mobilisovány v době druhé světové války trpěly nejrůznějšími nemocemi.

Zdravotní stav amerických dětí je charakterisován těmito údaji:

Padoucnici trpí 200 tisíc, tuberkulózou 175 tisíc, vadný zrak mají 4 miliony, vadný sluch 1 milion dětí a tak dále. Při nedávno odhalené aféře s prodejem omamných drog bylo zjištěno, že američtí „businessmani“ vydělávají m. j. i tím, že prodávají dětem morfiáty!

To jsou jen některá fakta o „zdravotnictví“ a o „péči“ o nemocné v „americkém ráji“.

Onemocnět tu pro pracujícího znamená katastrofu — protože léčení a péče o jeho zdraví je v rukou dravců, kteří mu pomohou vyléčit se, jen když jim za to tučně zaplatí. „Nemůžeš-li platit, tak raději chcípni“ — takový je jejich „světový názor“. „Rudé právo“

Zprávy svazu

Oznámení

Stavební výbor pro vybudování pomníku v Olbramovicích padlým volyňským vojákům ve druhé světové válce oznamuje širší veřejnosti, že v neděli dne 4. listopadu t. r. o jedenácté hodině dopolední bude provedeno slavnostní posvěcení základního kamene pomníku v Olbramovicích. K hojně účasti na této slavnosti zdvořile zve **Výbor**

Dary na vybudování pomníku v Olbramovicích volyňským krajanům, příslušníkům čs. zahraniční armády v SSSR, padlým ve druhé světové válce za osvobození vlasti

V Odřovicích byla provedena sbírka na účely vybudování pomníku padlým volyňským Čechům, který bude postaven v Olbramovicích u Moravského Krumlova společným úsilím krajanů osídlených v okolí. Sběrka vynesla 2.850 Kčs. Dary věnovali: (čísla se rozumí v Kčs)

Klápště Emanuel 500, Blažek Vladimír 100, Schovánek Jaroslav 200, Blažek Josef 100, Schovánková Emilie 200, Bradáč Vladimír 400, Sochor Jaroslav 100, Jakubov Josef 300, Vedral Vladislav 100, Janečková Marie 100, Kvapil Bohuslav 100, Bradáč Josef 100, Hálek Jaroslav 100, Báfa Jaroslav 100, Klápště Jaroslav 100, Vedral Teodor 50, Sochor Josef 100, Vedral Josef 100.

V Damnicích vynesla sbírka na vybudování pomníku padlým volyňským Čechům ve druhé světové válce 9.700 Kčs. Dary věnovali:

Iránek Josef 600, Solarová Alžběta 1000, Gruntová Anna 1000, Jakubová A. 1000, Minduková A. 1000, Kozáková Antonie 1000, Sochorová Marie 1000, Jakubová Olga 1000, Prokeš 100, Blažek Frant. 300, Vedral Jaroslav 100, Kvapil Bohuslav 100, Kvapil Josef 100,

FOND PRO VYBUDOVÁNÍ POMNÍKU OBĚTEM ČESKÉHO MALÍNA

Na pohřbu krajanek Kalcové u krajanů Gustava Dvořáka ve Věštaněch, okr. Teplice v Č., konaném 8. 10. 1951, byla provedena na přání rodiny Dvořákové a Kalcové sbírka na Fond pro vybudování pomníku obětem Českého Malína v Žatci, která vynesla 1.790 Kčs.

Všem dárcům vyjadřujeme dík a pozůstalým hlubokou soustrast.

Na Fond pro vybudování pomníku obětem Českého Malína v Žatci přispěli svými dary tyto krajané:

Marie Hajná, Mariánské Lázně, 100 Kčs, Anna Kubová, Děrné, 50 Kčs, Helena a Vladimír Hrdinovi, Zelená Hora, 200 Kčs, Aleš Šíma, Radějovice, 50 Kčs, Miroslav Bohatec, Vrbice, 200 Kčs, Jaroslav Knobloch, Buk, 100 Kčs, Vladimír Prokop, Zálužice, 100 Kčs.

Všem dárcům srdečně děkujeme.

Brabec Josef 100, Iránek František 100, Prehlik Antonín 100, Nováček Jaroslav 100, Nováčková Barbora 100, Liška Alois 100, Burýánek Václav 100, Kvapil Josef 100, Nováčková A. 100, Heler Josef 100, Dufek Josef 100, Švejkar Josef 100, Egert Vincenc 100, Cihla Václav 100, Prajzler Josef 100.

V Néměčkách byla provedena sbírka na postavení pomníku padlým volyňským Čechům v Olbramovicích, která vynesla 1.100 Kčs. Dary věnovali:

Josef Kutek 500, Antonín Kutek 100, Antonín Martinek 100, Antonín Šobek 100, Vladislav Kutek 100, Emilie Mazánková 100, Antonín Schováněk 100.

Všem dárcům srdečně děkujeme

Výbor

Na Olbramovický pomník padlým volyňským vojákům ve druhé světové válce, věnovali z Lidměřic Josef Hybler č. 1 - 500 Kčs a Václav Holas 300 Kčs.

Oběma dárcům srdečně díky

Výbor

Malý oznamovatel

Předám zemědělskou usedlost o výměře 9,60 ha v chmelařské oblasti, poblíž okresního města, spojení autobusem i drahou, která je v místě, živý i mrtvý inventář.

Zájemci hlase se na adresu: Anna Šturmová, Křešice u Lito-
měřic čp. 9,

Budujeme sociální fond

Na svatbě sl. Věry Zajícové s p. Václavem Dubcem, která se konala dne 15. září t. r. v Butovicích, byla provedena sbírka, jejíž výtěžek 2.565 Kčs byl věnován na sociální fond SČZV.

Srdečně děkujeme všem štedrým dárcům a rovněž iniciátorům sbírky br. Šrámkovi a Nechanickému z Gručovic. Mladým novomanželům přejeme na společné cestě životem mnoho zdraví, radosti a štěstí.

Na svatbě npor. Josefa Klápště se sl. Annou Švajgrovou, konané v Rumburku dne 6. 10. 1951 byla provedena z podnětu br. Vladimíra Vedrala z Odřovic a br. Josefa Robla z Chomutova sbírka na sociální fond, která vynesla 2.140 Kčs.

Iniciátorům sbírky a všem štedrým dárcům vyslovujeme srdečný dík. Novomanželům přejeme do společného života hodně radosti, úspěchů a rodinného štěstí.

Novomanželům Klápštvým srdečně blahopřeje k uzavření jejich sňatku **Josef Šobek, Žatec**

Tiskový fond

Krajanek Anna Uhlíková, Vrcov čp. 78, p. Borovany, věnovala na tiskový fond 100 Kčs.

Srdečně děkujeme!

Silážujte píci na zimu

Chceme-li v naší živočišné velkovýrobě docílit větší a stále stoupající užitek, je bezpodmínečně nutné rozšířit krmné dávky i zvýšit jejich kvalitu. K tomu nám dopomůže dobrá siláž.

Důležitost krmení silážovými pícninami vyzdvihovali i sovětští kolchozníci, kteří letos navštívili naše družstevníky. Na praktických příkladech ze svých bohatých zkušeností ukázali, jak veliký význam má siláž na zvýšení produktivity i celkového zdravotního stavu domácích zvířat. Krmíme-li v zimě převážně slamou, nelze ani při sebelepší úpravě krmné slámy dát zvířeti záchovné živiny, natož pak živiny produkční.

Dobrá siláž se plně vyrovná obsahem živin, vitaminů a minerálních látek původní čerstvé zelené píci nebo okopaninám. Působí velmi příznivě na mléčnou produkci zvířat a udržuje zvířata v dobrém zdravotním stavu. Siláží, hlavně uhlohydrátovou, přikrmujeme s úspěchem i v letní době, abychom vyrovnali poměr živin při podávání zelené píce, obsahující nadbytek bílkovin. Silážováním upravujeme spotřebu zelené píce a docílujeme její rovnoměrné rozdělení na dobu letní i zimní. Zkrmování siláže nám usnadňuje i přechod ze zeleného krmení ke krmné zimnímu, suchému a naopak. Zabraňuje poklesu dojivosti a churavosti zvířat. Silážováním lze velmi dobře konservovat píci, kterou pro nepříznivé počasí nebo pro pokročilou dobu nelze již dobře usušit.

Letošní rok nám poskytuje dobrou úrodu pícnin. Bude dost přebytků, které lze silážovat. Proto již nyní musíme pro silážování všechno připravit, to znamená řádně opravit silážní zařízení, vyčistit jej a natřít ochranným nátěrem, nejlépe 5%, roztokem čerstvé haseného vápna a připravit k silážování též všechna potřebná strojní zařízení. Letos nesmíme nechat ani jedno silážní zařízení nevyužito, naopak, musíme jej ještě rozšířit. Toho lze dosáhnout vhodnou adaptací jinak nevyužitých staveb, kolen, stodol atd. Tam, kde tato možnost není, je třeba budovat silážní jámy. Jámy kopáme asi 170 cm hluboké, stěny sešikmujeme tak, aby se zem nesesouvala. Šířku dna děláme asi 180 cm a šířku jámy nahoře asi 420 cm. Při denní dávce asi 25 kg siláže na dospělý dobytek a na celé zimní ob-

dobí, trvající přibližně 200 dnů, potřebujeme pro jednu ustájenou dojnicu přibližně 5 krychlových metrů silážního prostoru. Velmi důležité je zabránit vnikání spodní vody do silážních jam. Proto musí být dno silážní jámy vždy nad úrovní spodní vody. Abychom jámy ochránili před vnikáním povrchové vody při dešti, upěchujeme z vykopané hlíny hrázky, vysoké asi 30—40 cm. Před plněním je třeba jámy vystříkat vápenným roztokem nebo je můžeme vyložit nepískovanou dehtovou lepenkou, čistými papírovými pytly, prkenými deskami nebo navlhčenými a ušlapanými plevami.

Nemusíme se obávat silážování krmiva v těchto jednoduchých jamách. I v nich lze připravit dobrou siláž, budeme-li dodržovat pečlivě hlavní zásady silážování. Hmotu, kterou chceme silážovat, nejdříve rozřežeme nebo rozkrouháme na malé kousky. Okopaniny před úpravou dobře očistíme od hlíny. Brambory před silážováním paríme. Silážovaná hmota má mít asi 70% vody. Je-li sušší, je náchylná k plesnivění. Při větší vlhkosti je nebezpečí zvýšené tvorby octového kvašení na úkor kvašení mléčného. Sušší hmotu před silážováním dobře promícháme s pícninami, které mají větší obsah vody. Nemáme-li tyto pícniny, pomáháme si kropením siláže zředěnou melasou v poměru 1 : 1 a to asi 2 kg melasy na 100 kg píce. Při nakládání kropíme jednotlivé vrstvy a

to spodní vrstvy méně, vrchní vydatněji. Ke kropení lze použít i slabého roztoku dobytčí soli, nebo jednotlivé vrstvy při nakládání přímo posoliti. Je-li silážovaná pícnina hodně vlhká, promícháme ji před ukládáním s pícninou sušší nebo s řezankou dobré krmné slámy. Smíchaná směs se nesmí po zmačknutí hrsti rozpadávat. Takto upravenou silážní hmotu rozprostíráme po vrstvách asi 20 cm vysokých. Jednotlivé vrstvy důkladně ušlapeme, hlavně při krajích. Dobře ušlapaná a udusaná píce v silážní jamě nesmí pérovat. Do silážních jam, které nemají jímky na štávu, dáme na dno jámy vrstvu navlhčených plev. Po dokonale naplnění jámy navršíme a ušlapeme ještě asi dvě vrstvy, aby uložená píce převyšovala terén asi o 50 cm. Povrch pokryjeme vrstvou neřezané pícniny a vrstvou navlhčených plev. Všechno znovu dobře ušlapeme a znovu pokryjeme papírovými pytli nebo jiným vhodným materiálem a na to navršíme hlínu do výše 50—60 cm. Dodržení uvedených podmínek nám dává záruku, že takto uložená píce bude dobře kvasit a vytvoří dostatek kyseliny mléčné, která nám uloženou píci konservuje.

Dobře silážované pícniny budou pak velikým přínosem pro zvyšování a zpestření krmivové základny pro zimní měsíce a přinesou zvýšení užitečnosti domácího zvířectva.

—tmz—

JZD Liběšice krajským vítězem žnové soutěže

V Mostě se sešli zástupci vítězných jednotných zemědělských družstev z jednotlivých okresů ústeckého kraje, aby za spoluúčasti okresních tajemníků Jednotného svazu českých zemědělců vyhodnotili krajského vítěze žnové soutěže jednotných zemědělských družstev.

Po provedeném zhodnocení bylo rozhodnuto, že si nejlépe ve žnových pracích vedli družstevníci z Liběšic, okres Žatec. V tomto JZD pracují družstevníci ve stálých pracovních skupinách, z nichž má každá přidělenou plochu 106 hektarů půdy. Náradí je též rozděleno mezi skupiny. Skupiny si během žni kontrolovaly navzájem vykonanou práci a soutěžily o lepší výsledek, o rychlejší provedení

práci. Proto se jim podařilo plnění pracovního plánu. Po skončení žni již také skupiny kontrolovaly, která měla vyšší hektarové výnosy na přidělených úsecích a každá z nich se cítila odpovědným hospodářem na svém úseku.

Dodávky obilí splnili liběšičtí družstevníci na 135,28 procenta. Pro zvýšení živočišné výroby, hlavně mléka, bylo zavedeno u krav pravidelné dojení, krmení a masáž vemene třikrát denně.

Správně organizovanou práci se družstevníkům v Liběšicích podařilo o výhodách společného hospodářství přesvědčit všechny malé a střední rolníky v obci, takže žádný z nich již nestojí stranou.

Rudé právo

Popisy českých osad na Volyni — Dembrovka

Dokončení

František Bobek

Po odchodu mužů a hochů do českého vojska, bylo v Dembrovce živobytí hodně těžké. Však tam vlastně zůstali jen starci, ženy a děti. Ti všichni museli napnouti veškeré svoje síly, aby obdělali pole a spravili hospodářství. Vždyť i koně uchvátla vojna skoro všechny. Zůstali jen ti vybrakovaní. Přes to všechno bylo přece včas vše zaseto i sklizeno.

I našemu českému vojsku se vy-pomáhalo masem, moukou i koň-mi s vozy.

Do této namáhavé práce však přišla zvěst, která všechny pobíd-la k další práci, která dodala chu-ti k ní. Proslýchlo se totiž, že po osvobození ČSR budou se krajané všichni stěhovat zpět do své sta-ré vlasti. Když pak se tato zvěst potvrdila, bylo mezi krajan-y v těch trpkých dobách hodně jásotu. To bylo přání všech; vrátit se tam, odkud pocházeli otcové a dědové, kde někteří z nich prožili svoje mládí.

Tyto sladké naděje však nebyly bez trpkosti. Pro Čechy na Ukra-jině se život hodně zhoršil. Mno-zí Ukrajinci vstupovali do orga-nisace tak zvaných banderovců, již založil bývalý student varšav-ské university Bandera. Tito U-krajinci později sami se nazvali partizány a pak povstalci. Zejmé-na Ukrajinci západní části Ukra-jiny se zapojili do této oragnisace. Tito povstalci se však brzy zvrhli v obyčejné loupežníky, kteří vraž-dili a loupili napořád.

Volyňské Čechy neustále pře-mlouvali, aby tito vstoupili do je-jich řad, ježto prý žijí mezi nimi. Tvrdili, že proti Čechům nic ne-mají, naopak, že chtějí s nimi ži-ti v přátelském styku. Samo sebou, že u Volyňáků nepochodili.

Poněvadž se celá tato organisa-ce zvrhla brzy v loupeživé roty, není divu, že se obrátila i proti Čechům, nechtějícím se k nim při-pojit.

Jejich roty přicházely ve dne i v noci do českých vesnic a oč po-žádaly, to se jim muselo dát. Ne-dalo-li se, braly si sami, co jen chtěly a co se jim hodilo. Přitom pod ztrátou života nařizovali, že se nesmí ani slovem o nich zmí-nit. Jejich disciplína prý káže mlčet a mlčet. Prozradil-li někdo přece něco, nebo se dokonce proti nim postavil, byl bez milosti od-střelen.

O tom vypisuje krajan Vladimír Šrek následovně:

Proto jsme museli vše zakopá-vati, co mělo nějakou větší cenu. Něco mohlo sice v zemi zůstatí dě-le, ale zejména prádlo a šatstvo se za několik dní počalo kazit. Muselo se tedy vykopávat a vysou-šet. Stávalo se však, že někdo ně-co vykopál a jen to počal přebí-rati, přišli banderovci a sebrali vše. Často pak dotyčná rodina zů-stala skoro nahá.

Se strachem jsme chodili spat. Často přišli i v noci a tloukli na okna.

„Co chcete,“ ptávali jsme se jich. Prý něco pojišť.

„Tak ti podáme oknem,“ říkali jsme.

„Copak jsem pes, abych jedl na dvoře! Otevři, chci se podívat, co tam máš.“

Vpustili-li se, dovedli pěkně řá-dit. Nevpustili-li se, vnikli do cha-lupy násilím, sebrali kde co bylo a často tu padl i život nazmar.

Za takových okolností nebylo divu, že jsme se nemohli dočkat chvíle, kdy budeme moci vyjetí do staré vlasti.

Sovětské úřady si nás vážily. Všechny jejich požadavky jsme poctivě plnili.

V tak těžkých dobách se koneč-ně dočkala i Dembrovka příjezdu české delegace, která se sovětskou vládou počala vyjednávat i o re-migraci. Věc se dařila, přestože jednání se hodně protahovalo.

Přiblížil se přece slavnostní den odjezdu. Krátce před odjezdem o-hlásil pravoslavný duchovní v Hrušvici, že rád odjíždějící Čechy na cestu vyzpovídá a zaopatří svá-tostí oltářní.

Po bohoslužbách pronesl k Če-chům dojemnou řeč, ve které pra-vil asi toto: „Odcházejí od nás na-ši milí sousedé Češi, s kterými jsme žili v míru a pokoji přes 80 let. Přáli bychom si, aby žili s námi i nadále. Oni nám nepřeká-želi, naopak byli nám k prospě-chu. Naučili nás lépe obdělávati půdu, sázeti a pěstovati ovocné stromy a chmel. Naučili nás pro-vozovati řemesla, kterých u nás dříve nebylo. Postavili i továrny na hospodářské stroje a jiné pro nás užitečné věci. Vlastně jen Če-chům máme co děkovati, že máme aspoň ve zdejším kraji také nějaké vzdělané lidi. Kdo z nás by ne-měl nějakého známého Čecha, s kterým se rád stýkal a s nímž si rád pohovořil. Zasteskne se nám po Čechách, až teď od nás odjedou.“

Tak pěkně o Čechách hovořil, až se konečně i sám rozplakal a s ním všichni domorodí obyvatelé. Po celé cerkvi bylo slyšet vzlykot.

Na konec dal Čechům požehná-ní a z cerkve daroval jim obraz Bohorodice.

Hlavní skupina reemigrantů z Dembrovky vyjela do staré vlasti 19. března r. 1947. Přestože s mno-hými krásnými nadějemi jeli naši Dembrováci do nových domovů, přece přemnohým vytryskla z očí upřímná slza.

I toho vzpomíná starý krajan, několikrát již zmíněný Vlad. Šrek následujícími slovy: „Těžko se by-lo loučit s místy, kde jsme se zro-dili, kde se naši otcové i my tolik napracovali, abychom svým po-tomkům zajistili lepší živobytí. By-li jsme zvyklí, když jsme tak cho-dili po těch našich polích, myslet, že to vše náleží nám, že to vše je naše, že to povstalo z našeho po-tu, že nám to patří na věčné časy. A nyní opouštíme zde vše, docela vše, s uzlíčkem a takřka bez pe-něz. Vždyť snad naši otcové jeli kdysi do Ruska s větším bohat-stvím, než my si z něho nyní od-vážíme. Naše práce zůstala všech-na tam. Jedinou naší útěchou by-lo, že jedeme do své země, mezi svůj český lid.“

Tak opravdu pěkně vzpomíná krajan na výjezd z Ruska.

Na hranice ČSR přijeli Dem-brovští 1. dubna 1947. Z hranic je zavezli do rozdělovacího střediska v Šumperku na Moravě, odkud se mohl rozjet kam kdo chtěl a mohl. Samo sebou se rozumí, že nejlépe se měli ti, kteří již v republice měli někoho usazeného. Byly to ro-diny vojáků, kteří přišli do staré vlasti s českým dobrovolnickým vojskem a kteří tu již měli zabrá-nu různé usedlosti.

Nejvíce Dembrovských se usadi-lo na Krumlovsku ve vsích Hro-zové, Rusínové, Rudolticích, Oso-blaze i jinde. Hodně jich je jed-notlivě roztroušeno po celých Če-chách i Moravě.

Mnozí měli aspoň z počátku dos-ti svízelů. Myslím těch, kteří tu již dříve neměli někoho ze své ro-diny. Lepší usedlosti byly již ro-zebrány a co zůstalo, nebylo již v nejlepším pořádku. Byly to ko-něčně již zbytky hodně okradené. Někteří museli vlastně počínati znovu. Někde také domácí obyva-telstvo se zprvu nechovalo k Vo-lyňákům přátelsky. Nedůvěřovali jim, přestože jejich otcové a syni

pomáhali hrdinně bojovat za osvobození staré vlasti a že mnoho jich za tuto svatou věc položilo životy, že mnoho jich je zmračených.

Dnes ovšem musíme již zapomenout na tyto nepřátelské výstřelky našich domorodců, dnes již jsou krajané u nás pevně usazení a vidíme, že jsou to lidé nejen dobrosrdeční, ale klidní a pracovití.

Kéž budoucnost jejich i jejich dětí je u nás spokojená a pěkná!

Končím vzpomínku na milou vesničku Dembrovku tam mezi Rovnem a Dubnem, kde jsem prožil pěknou část svého života a kam jsem ještě třikrát v první republice rád zajel mezi ten dobrý a pohostinný lid. Napsal jsem, co jsem mohl sehnati a co jsem sám v Dembrovce prožil. Vím, že toho do úplného popisu chybí mnoho. Ale neměl jsem mimo vzpomenuť ho krajanu Vl. Šreka a švagra K. Václavíka jiných pramenů k sepsání úplného obrázku této malé vsi. Na výzvu v časopise neozval se ke spolupráci nikdo. Je to škoda, protože více hlav více by mohlo povědět.

Vzpomínáme

S nezmenšenou bolestí vzpomínáme devátého výročí smrti naší milované dcerušky **Drahušky Kopřivové**, nar. 29. 11. 1934 v Českém Straklově na Volyni. Zemřela po krátké nemoci 3. října 1942.

Spi sladce, drahá dceruško, v daleké zemi na tichém hřbitůvku. Čas ani vzdálenost od Tvého opuštěného hrobu nezmiří naši bolest a lítost. Posíláme Ti proto na Tvůj vzdálený a osamělý hrob kytičky nehynoucích vzpomínek, skropanou našimi slzami.

Rodiče a bratr

Dne 18. října t. r. uplynulo 10 let ode dne, kdy nás navždy opustila naše drahá žena, matka a babička **Růžena Kočínová**, roz. Zajíčková.

Kdo jste ji znali, její šlechetné srdce a dobrou povahu, vzpomeňte s námi.

Vzpomínají manžel, děti a vnuci

OZNÁMENÍ

Hluboce žalem zarmoucení oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 25. srpna 1951 skončila svůj život v nemocnici v Žatci naše milovaná **Emilie Zástěrová**, roz. Hrdá, nar. 15. 7. 1927 v Pozorově na Volyni.

Miluško drahá, vzpomínka na Tebe nám věčně zůstane v srdci živá!

Při této příležitosti děkujeme všem přátelům a známým, kteří se zúčastnili pohřbu naší Milušky a snažili se tak zmírnit naši velkou bolest a žal. Děkujeme rovněž p. faráři Peterkovi a všem dárcům věnců a kytic.

Kdož jste ji znali, její dobré srdce a zlatou povahu, vzpomeňte s námi. — Spi sladký věčný sen na hřbitově v Holedeči v rodinné hrobce!

Truhlíci manžel, otec, matka, bratři a rodina Srbova

„Hlubokým žalem sklíčení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustil náš milovaný otec a dědeček **Josef Dostál**, důchodce z Lucka na Volyni. Zemřel dne 6. srpna t. r. ve večerních hodinách ve veřejné nemocnici v Lounech ve věku 61 let.

Pohřeb drahého zesnulého se konal dne 9. srpna 1951 o 14. hodině v Postoloprtech.

Všem, kteří doprovodili zesnulého na poslední cestě, srdečně děkujeme.

Jménem pozůstalých: děti a vnuci

Malý oznamovací

Našemu drahému **Václavu Zívalovi** z Dlouhého Pole na Volyni vše nejlepší k jeho svátku a do dalšího života přeje

Rodina Zívalova

Oznamujeme všem známým, že náš drahý manžel, otec a dědeček **Anastáz Kohout** z Plechové na Volyni dožil se v plném zdraví a svěžesti dne 2. října t. r. svých 60 let.

Do dalších let mnoho zdraví a spokojenosti mu přeji:

Manželka Antonie, dcera Milena, vnoučata Alenka a Jiří